

ejede af Fornemhed og Pragt, og Villing, der under disse Oplæsninger aldrig sparede paa den højtidelige Stemme-Bæven, hvormed ustuderede Folk gjerne udtrykker deres Ærefrygt for det trykte Ord, havde grebet denne Lejlighed til Udfoldelsen af hele sit deklamatoriske Talent. Med det faste Tag i sin ene Bakkenbart, der hos ham var uadskilleligt fra enhver ophøjet Sindsbevægelse, oplæste han følgende Skildring:

„Med den Præcision, som en aandrig Forfatter har kaldt Fyrsternes Høflighed, ankom de allerhøjeste og højeste Herskaber paa Slaget ni, fulgt af et i Ordets sande Betydning stateligt Følge. Den feagtigt oplyste Riddersal afgav i dette Øjeblik det mest glimrende Skue. Herrernes brogede Uniformer og stjernebedækkede Brystopslag, men frem for alt Damernes pragtfulde Toiletter, funklende af Diamanter, Rubiner og Safirer, var af en overvældende Virkning. — — Ja det maa have været storartet, ikke sandt?“ afbrød han sig selv og kastede et betaget Blik over paa sin Kone. „Det havde været værd at se paa!“

„Det skulde jeg mene! . . . Men læs videre, lille Ven!“

„Hs. Majestæt Kongen, hvis trods Alderen lige ungdommelige Udseende vakte almindelig Glæde og